

Az esedezéstől a megnyugvásig

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Királyok 19:15-19;

Jeremiás 25:11-12; 29:10; Dániel 9; Máté 5:16; Jakab 5:16

„Uram, hallgass meg! Uram, bocsáss meg! Uram, figyelj ránk, és cselekedj, ne késlekedj! – önmagadért, Istenem, hiszen rólad nevezték el városodat és népedet” (Dán 9:19, RÚF)!

Dániel próféta könyve 9. fejezetében található a Biblia egyik legnagyobb imádsága. A próféta az élete fontos pillanataiban imádkozni kezdett, hogy megbirkózhasson az előtte álló kihívásokkal. Amikor meg akarták ölni a társaival együtt egy pogány király rejtélyes álma miatt, imában fordult Istenhez (Dániel 2. fejezet). Amikor pedig a királyi rendelet megtiltotta, hogy bárkihez, akár Istenhez is könyörögjenek, egyedül a királyhoz lehetett kérés-sel fordulni, Dániel továbbra is naponta imádkozott az Úrhoz, Jeruzsálem felé fordulva (Dániel 6. fejezet). Így, amikor a 9. fejezetben az imádsággal foglalkozunk, emlékezzünk arra, hogy a 8. fejezetben a kétezer-háromszáz este és reggel látomása mély hatást tett a prófétára! A vázlatprófécia magyarázatát ugyan megkapta Dániel, mégsem tudta értelmezni a két mennyei lény párbeszédében említett időszakot. *„Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága”* (Dán 8:14). Csak a könyv 9. fejezetében kapott nagyobb világosságot, ebben az esetben is buzgó imájára válszul.

ISTEN IGÉJÉNEK KÖZPONTI SZEREPE

Olvassuk el Dán 9:1-2 szakaszát! Dániel azt mondta, hogy „megfigyeltem a könyvekben” azt a prófécíát, amit alaposan tanulmányozott. A Biblia mely könyvét vagy könyveit értette ez alatt?

Amikor megvizsgáljuk ezt az imát, megértjük: egyértelműen abból ered, hogy Dániel mélyrehatóan tanulmányozta Isten korábbi kinyilatkoztatásait, amelyeket Mózesnek és a prófétáknak adott. Miután Jeremiás tekercséből megtudta, hogy a fogság időszaka hetven évig tart (lásd Jer 25:11-12; 29:10), megértette korának történelmi jelentőségét.

Ne feledjük, hogy Dániel Kr. e. 539-ben mondta el ezt az imát, abban az évben, amikor a Perzsa Birodalom elfoglalta Babilon helyét. Így majdnem hetven év telt el, mióta Nabukodonozor meghódította Jeruzsálemet és elpusztította a templomot. Tehát Jeremiás prófécijája szerint Isten népének hamarosan vissza kellett térnie a hazájába. Mivel Dániel bízott Isten Igéjének ígéreteiben, tudta, hogy valami nagy horderejű dolog fog történni a népével, nemsokára véget ér majd a babiloni száműzetés, a zsidók visszatérhetnek hazájukba.

Dániel a rendelkezésére álló Írásokat tanulmányozva felismerte népe büneinek komolyságát. Megszegték a szövetséget, így megszakították a kapcsolatukat Istennel. Ennek az elkerülhetetlen következménye lett a száműzetés (3Móz 26:14-45). Dániel tehát Isten kinyilatkoztatásait tanulmányozva értette meg a kort, amelyben élt. Ezért érezte, hogy sürgősen esedeznie kell a népe érdekében Isten előtt.

A föld történelmének utolsó napjaihoz közeledve egyre jobban kell tanulmányoznunk Isten Igéjét és aszerint is kell élnünk! Egyedül a Szentírás adhat hiteles magyarázatot a világról, amelyben élünk. Elvégre az Ige beszéli el a jó és a rossz nagy küzdelmének történetét, és mutatja meg, hogy az emberi történelem a gonoszság eltörlésével és Isten örök országának megalapításával végződik. Minél többet tanulmányozzuk az Írásokat, annál jobban érthetjük földünk jelen állapotát és az abban betöltött helyünket, illetve azt, hogy a reményt nem kínáló világban mégis mi ad alapot és okot a reménységre.

Hogyan segít a Biblia, hogy bizonyos mértékig megértsük a világot, ami annyira értelmetlennek tűnhet?

KÖNYÖRGÉS KEGYELEMÉRT

Olvassuk el Dán 9:3-19 részét! Milyen alapon könyörgött Dániel kegyelemért?

Ennek az imának néhány pontját külön ki kell emelni.

Először is, Dániel nem kért magyarázatot az imájában arra, hogy miért sújtották csapások a zsidó népet, inkább ő maga mondta el az okot: „és nem hallgattunk Istenünknek, az ÚRnak a szavára. Nem az Ő törvényei szerint éltünk, amelyeket szolgálói, a próféták által adott nekünk” (Dán 9:10, RÚF). A könyv 8. fejezetének a végén úgy hagytuk ott Dánielt, hogy valamit éppen meg akart érteni, mert nem értette a kétezer-háromszáz estéről és reggelről szóló látomást (lásd Dán 8:27).

A második dolog az imával kapcsolatban, hogy Isten kegyelméért könyörgött. Arra kérte az Urat, hogy bocsásson meg népének az elkövetett bűneik és a gonoszságuk ellenére. Bizonyos értelemben az evangélium egy példáját látjuk itt: bűnös emberek, akiknek nincs semmi érdemük, kegyelmet kérnek, amit nem érdemelnek meg, illetve bűnbocsánatot, ami nem jár nekik. Vajon nem jól példázza ez, hogy egyénileg hol állunk Isten előtt?

Olvassuk el Dán 9:18-19 verseit! Még mire hivatkozva kéri Dániel, hogy az Úr válaszoljon az imájára?

Dániel imájának egy másik része is említést érdemel: azért könyörög, hogy Isten neve dicsőüljön meg. Tehát nem a saját és még nem is a népe jólétéért imádkozik, hanem Isten érdekében (Dán 9:17-19). Más szóval Istennek azért kell meghallgatnia a kérését, mert az az Ő neve dicsőségére szolgál.

Olvassuk el 2Kir 19:15-19 szakaszát! Mennyiben hasonlít Ezékiás imája Dánielére? Mt 5:16 szerint mi hogyan dicsőíthetjük meg Istent?

A KÖZBENJÁRÁS ÉRTÉKE

Olvassuk el Dán 9:5-13 részét! Mi a jelentősége annak, hogy Dániel folyamatosan így fogalmazott: „mi” vétkeztünk, azaz magát is azok közé sorolta, akiknek a bűnei okozták a nép vesztét?

Dániel imája csupán az egyike a Biblia számos, jelentős közbenjárói imádságának. Az ehhez hasonló imák megérintik Isten szívét, elhárítva az ítéletet, és megszabadítanak az ellenségektől. Amikor Isten már kész lett volna elpusztítani az egész zsidó népet, Mózes közbenjárása visszatartotta a kezét (2Móz 32:7-14; 4Móz 14:10-25). Amikor pedig a föld súlyos szárazság miatt pusztult volna el, Isten meghallgatta Illés imáját, esőt küldött, hogy felélessze a földet (1Királyok 18. fejezet).

Ha családtagokért, barátokért és másokért, különböző helyzetekért imádkozunk, Isten meghallgat és közbe is tud lépni. Néha hosszabb időbe telik, mire választ kapunk az imára, de bízhatunk abban, hogy Isten sosem feledkezik meg gyermekei szükségleteiről (lásd Jak 5:16).

Ebben az esetben Dániel a közbenjáró vagy a közvetítő Isten és a nép között. A Szentírást tanulmányozva a próféta felismerte, hogy milyen mélyre süllyedt a nép a bűnben, áthágták Isten törvényét, nem hallgattak a figyelmeztetéseire. Amikor felmérte a kétségbeejtő helyzetet, gyógyulásért és megbocsátásért imádkozott. Azonosította magát a népével. Bizonyos szempontból arra világít rá, hogy milyen közbenjárói munkát végez értünk Krisztus (János 17. fejezet). Csakhogy van egy hatalmas különbség: Krisztus „nem vétkezett” (Zsid 4:15, RÚF), tehát nincs szüksége arra, hogy megvallja a bűneit, a saját bűnei bocsánatáért nem kell áldozatot bemutatnia (Zsid 7:26-27). Sajátos módon mégis azonosítja magát a bűnösökkel: „Mert azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21, RÚF).

„Ha mindent összegyűjtenénk, ami jó, szent, nemes és szép egy emberben, és úgy mutatnánk be Isten angyalainak, mint aminek része van az ember megváltásában vagy érdemeiben, a javaslatot istenkáromlásoként utasítanák el” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 24. o.). E szavak értelmében valójában mekkora szükségünk van a Közbenjáróra?

A MESSIÁS MUNKÁJA

Dániel közbenjárói imájában a két fő aggodalmát fejezi ki: az emberek bűneit és Jeruzsálem pusztulását említi. Így Isten válasza erre a két kérésre vonatkozik. Tetteivel a Messiás megváltja a népet és felkeni a szentélyt. Dániel két kérésére viszont a próféta közvetlen történelmi látókörén túllépve válaszol Isten: a Messiás munkája az egész emberiség javát szolgálja.

Olvassuk el Dán 9:21-27 szakaszát! Minek kellett megtörténni a hetven hét ideje alatt? Miért csak Jézus tudta azt elvégezni?

1. „...*hogy vége szakadjon a gonoszságnak*” (Dán 9:24). A héber szó, amit úgy fordítanak, hogy „gonoszság” (*pasha*), arra utal, hogy egy alacsonyabb rendű személy szándékosan árt valakinek, aki nála magasabb rendű (pl. Péld 28:24). Ez a szó a Bibliában azt is jelöli, amikor az ember nyíltan szembeszegül Istennel (Ez 2:3). Jézus a vére által azonban véget vet az Isten elleni lázadásnak, Isten pedig a Golgotáról eredő érdemeket kínál fel az embereknek.

2. „...*bepecsételtesék a bűn*”. Az itt szereplő ige azt jelenti, hogy „bepecsétel”. Itt azt fejezi ki, hogy Isten megbocsátja a bűnöket. Az emberiség a bűneset óta nem képes Isten mércéje szerint élni, de a Messiás elrendezi majd a kudarcaink dolgát.

3. „...*hogy eltöröltessék a hamisság*”. Ahogy Pál mondta: „*Mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség; És hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben*” (Kol 1:19-20, RÚF). Erre is csak Jézus képes.

4. „...*előhozassék a teljes igazság*”. Krisztust helyettünk szegeztek a keresztre, ezért képes azt az áldást megadni nekünk, hogy „igazként” állhasunk meg Isten előtt. Egyedül hit által kaphatjuk meg az Istentől származó igazságot.

5. „...*bepecsételtesék a látomás és a próféták*”. Amikor Krisztus feláldozta magát, az engesztelő munkájára mutató ószövetségi próféciaik „bepecsételtek”, abban az értelemben, hogy beteljesedtek.

6. „...*és felkenetessék a Szentek szenie*”. Az itt említett Szentek szentje nem személy, hanem egy hely. Ez a kijelentés tehát a mennyei szentély felszentelésére utal, amikor Krisztust beiktatták nagy Főpapunkként (Zsid 8:1).

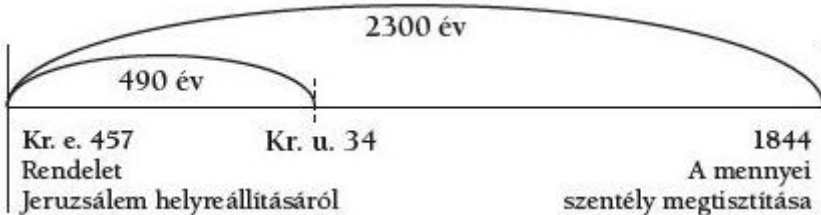
A PRÓFÉTAI NAPTÁR

A kétezer-háromszáz estéről és reggelről szóló prófécia végén Dániel megdöbbsen, mert képtelen volt megérteni a látottakat (Dán 8:27). Tíz évvel később Gábiel érkezett segítségére, hogy megértse a látottakat (Dán 9:23). Ez utóbbi kijelentés megadja a hiányzó információt. Megmutatja, hogy a Messiás munkája a hetven hetes időszak vége felé teljeseedik be. Az év-nap elv és a megjövendölt események sora alapján a hetven hetet négyszázkilencven évként kell értelmezni. Ez az időszak akkor kezdődött el, amikor elhangzott a parancs, hogy állítsák helyre és építsék újra Jeruzsálemet (Dán 9:25). A rendeletet Artaxerxész király adta ki Kr. e. 457-ben. Megengedte a zsidóknak, hogy Ezsdrás vezetése alatt újjáépítsék a várost (Ezsdrás 7. fejezet). A Biblia szerint hetven hét „szabatott” ki. Ez a kifejezés arra utal, hogy a négyszázkilencven éves időszakot egy nagyobb periódusból, azaz a Dániel 8. fejezetének látomásában meghatározott kétezer-háromszáz évből kell leszámítani. Ezért a kétezer-háromszáz és a négyszázkilencven év kezdőpontja szükségképpen ugyanaz, vagyis Kr. e. 457. A hetven hetes prófécia három szakaszra osztható: hét hét, hatvankét hét és a hetvenedik hét. A hét hét (negyvenkilenc év) valószínűleg arra az időszakra utal, ami alatt Jeruzsálemet újjáépítik. A hét hét után hatvankét hét (négyszázharmincnégy év) jött, ami a Messiás-fejedelemhez vezetett el (Dán 9:25). Artaxerxész rendelete után négyszáznyolcvanhárom évvel, vagyis Kr. u. 27-ben keresztelkedett meg Jézus, a Messiás, és a Szentlélek felkente a messiási küldetésére. A hetvenedik hét során más fontos eseményekre kerül sor: 1) „*kiirtatik a Messiás*” (Dán 9:26), ami Krisztus halálára utal. 2) A Messiás „*egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget*” (Dán 9:27). Ez Jézus és az apostolok szolgálatát jelöli a zsidó nép körében, ami Kr. u. 27-34 között, az utolsó „hét” során történt. Jézus három és fél évvel a keresztsége után (azaz a hét közepén) véget vetett az áldozati rendszernek – aminek többé már nincs prófétai jelentősége – azzal, hogy az új szövetség igazi, tökéletes áldozataként ajánlotta fel magát. Szükségtelemné vált tehát további állatáldozatok bemutatása. A hetven hetes prófécia utolsó hete Kr. u. 34-ben ért véget, amikor István mártírhalt szenvedett, attól kezdve az evangélium üzenete nemcsak a zsidókhoz jutott el, hanem a pogányokhoz is.

Olvassuk el Dán 9:24-27 részét! A Messiásra vonatkozó nagy reménység és ígélet mellett is olvasunk erőszakról, háborúról és pusztulásról. Hogyan erősít ez meg minket abban, hogy az élet nagy csapásai közepette is van remény?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Az alábbi táblázat szemlélteti, hogyan kapcsolódik össze Dán 9:24-27 hetven hetes prófécija Dán 8:14 kétezer-háromszáz éves prófécijával, és miért azzal kezdődik. Ha Kr. e. 457-től elszámolunk kétezer-háromszáz évet (és ha nem felejtjük el kitörölni a nem létező nulladik évet), akkor 1844-et kapunk. Vagy, ha hozzáadjuk a maradék ezernyolcszázötven évet Kr. u. 34-hez (kétezerháromszáz mínusz a négyszázkilencven év), akkor szintén 1844-hez érkezünk el. Tehát a Dán 8:14 versében leírt esemény, a szentély megtisztítása 1844-ben kezdődik. Figyeljük meg azt is, hogy az 1844-es dátum illik ahhoz, amit Dániel 7. és 8. fejezetében láttunk! Azaz a 7. fejezet ítélete, ami megegyezik a 8. fejezetben a szentély megtisztításával (lásd az előző két tanulmányt), az ezerkétszázhatvan éves üldözés (Dán 7:25) *után*, de Jézus második eljövetele és örök országának megalapítása *előtt* következik be.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A teológusok helyesen azt mondták, hogy a kétezer-háromszáz napos és a hetven hetes prófécia valójában egy. Miért? Milyen bizonyítékunk van ennek alátámasztására?
- 2) Mit tanulhatunk Dániel közbenjárói imájából, ami segíthet a saját közbenjárói imaéletünkben?
- 3) Krisztus értünk hozott áldozata az egyedüli reménységünk. Miért kell ennek alázatára készítenie bennünket, sőt még nagyobb szeretetre és megbocsátásra is? Mi az üzenete Lk 7:40-47 szakaszának mindannyiunk számára?
- 4) Figyeljük meg, hogy Dániel imájában és reménységében központi a Szentírás helye! Elvégre a népet kegyetlenül legyőzték, az embereket száműzték, az országukat feldúlták, a fővárosuk pedig elpusztult. Mindezek ellenére Dánielben mégis él a remény, hogy a nép haza fog térni. Honnan máshonnan eredhetett ez a reménye, mint a Bibliából, Isten ígéreteiből? Ezek szerint milyen reménységünk lehet nekünk is az Ige ígéretei alapján?

RÓNAY GYÖRGY:

TALÁNY

Nem a dolgok bonyolultak: te vagy
a bonyolult, aki szemléled őket,
és addig boncolod, amíg e nagy
egység ezer atomra hull előtted.

Megpróbálsz aztán, hogy összerakd
s kitudd lelkét a létadó erőnek;
mohón hajszolsz lencséd fölé, de csak
fejfákat láatsz, nagy jelkép-temetőket.

Ez hát a világ? föltételezések
tömegsírja, amely fölött az élet
talány-arcának örök fátyla leng?

Vagy az egység, mely ott dereng a részek
tükrén, mégis egy lételőtti lélek
elmosódó lábnyoma idelent?